

[Arne Larsen.]

har den store arbejdsløshed, vi har — og der er ikke meget, der tyder på, at den vil gå ned, det kan oven i købet befrygtes, at den vil stige — så længe vi har denne store arbejdsløshed, som skyldes dårlige konjunkturer og ikke kan karakteriseres alene som strukturarbejdsløshed, så må det efter vor opfattelse være statens opgave gennem sin finanspolitik at sørge for, at købekraften i befolkningen forøges. Det er den eneste måde, hvorpå man her og nu kan gøre noget for beskæftigelsen. Derfor netop dette lovforslag, som altså går ud på, at statens udgifter forøges, men at det sker ved, at der foretages underbalancering på statens budget, og at dette må være nødvendigt, indtil denne arbejdsløshed er forsvundet.

Derfor kan jeg stadig væk kun så varmt, det er mig muligt, anbefale, at socialistisk folkepartis forslag gennemføres. Jeg er selvfølgelig — man bør jo være taknemlig for lidt — taknemlig for, at boligministeren vil være med til at se på en hel række af de problemer, som er rejst i forbindelse med bolig- og byggefondens udlånsmidler, og at man kan studere dem i udvalg, men der er jo tilsyneladende ikke meget, der taler for, at de borgerlige partier i alle tilfælde på nuværende tidspunkt er beredt til at lade sig overtale til en udvidelse af fondsmidlerne, og det var jo det, vi tilsigtede med lovforslaget. Men trods alt håber jeg på, at vi gennem udvalgsarbejdet også vil have mulighed for at overbevise de øvrige partiers ordførere om, at det er nødvendigt, at denne lovs fondsmidler udvides i betragtelig grad.

Boligministeren (Hastrup): Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Kaj Andresen, som talte om en voldsom nedskæring. Ja, det er selvfølgelig rigtigt, at i forhold til det finanslovforslag, der forelå, er der tale om en meget betydelig reduktion af bevilningsforslaget, men i forhold til, hvad der tidligere år er anvendt til dette formål, er der tale om en betragtelig stigning fra i fjor til i år, og når man ser hen til de mulig-

heder, der har været for at disponere også med henblik på arbejder, der kunne igangsættes i de kommende år, er der rent faktisk tale om en meget væsentlig forøgelse af det offentliges indsats på dette område. Jeg vil også gerne sige, at selvfølgelig må dette bedømmes i forhold til likviditetssituationen, og likviditetssituationen for kommunerne er i dette øjeblik bedre, end den var på det tidspunkt, da boligfundsloven var til behandling her i folketinget.

Hr. Sigsgaard stillede mig nogle spørgsmål, og et af dem kunne jeg måske besvare i forlængelse af disse bemærkninger til hr. Kaj Andresen. Der foreligger med hensyn til udlån til grundmodning og arealkøb i øjeblikket af bevilgede lån og lånesager under ekspedition i alt sager til et samlet beløb af 310 mill. kr. Da retningslinjerne er den, at der udlånes halvdelen af beløbet, ca. 50 pct., vil det altså sige, at bag disse 310 mill. kr. skulle der ligge ansøgninger fra kommunerne — jeg beder om, at tallene tages med forbehold, jeg er rede til at give dem nøjere og grundigere under udvalgsbehandlingen — på ca. 620 mill. kr. Dette beløb drejer sig om hele 5 års perioden, idet det er klart, at tyngdepunktet ligger i de to første år, nemlig finansåret 1968-69 og finansåret 1969-70. Derudover har vi sager til vel rundt regnet 150 mill. kr., som er de sager, der repræsenterer afslagene, og som ikke er under ekspedition, fordi de altså er faldet uden for retningslinjerne for det, man mener, man har kunnet give lån til. Det er sådan nogenlunde situationen. Jeg kan sige, at det gik jo langsomt i gang, det vil hr. Kaj Andresen også kunne bekræfte. I den periode, han sad både som boligminister og som administrator af boligfundsloven, var det kun et meget beskedent antal lån, der kunne bevilges, simpelt hen fordi sagerne skulle ind, og sagerne skulle behandles. Derfor kan vi sige, at der er en tendens til, at antallet af bevilgede sager stiger, og det vil altså også være tilfældet i de kommende år.

Hr. Sigsgaard stillede mig endvidere det